Bezfarebná poézia

Pavel Sekerák

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Pavel Sekerák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2019)	110001

Obsah

Bezfarebná poézia....1
Obsah....2
O knihe....3
neohreje....4
nezmestí....5
nepoviem....6
nezničím....8
nepočkám....9
nevidím....11
nezmení....12
nesplní....13
nespoznáš....14
nevyhráme....15
nezviem....16
nemožné....18
nesmieme....19
nevrátim....20
nezobudím....21
nezmysel....22
nechytím....23
neprečítaný....24

O knihe

Keď smútok, beznádej a depresia zaútočia spoločne, nie je jednoduché sa im ubrániť. Určite to pozná každý z vás. Všetko okolo je zrazu bezfarebné alebo rovno čierne. Ale ako po búrke vždy vyjde slnko, tak aj tieto neveselé momenty pominú a príde nový deň. Preto je v tejto zbierke tak málo básní. Našťastie :)

n e o h r e j e

Teplota môjho srdca,
je nebezpečne nízka.
O chvíľu sa zahľadím,
smrti do očí zblízka.

Potom ma vezme za ruku,
a pôjdeme spolu,
po nekonečnom schodisku,
niekam celkom dolu.

Vraj je tam teplo ktoré,
to moje srdce ohreje.
Stokrát lepšie ako hore,
kde už niet žiadnej nádeje.

n e z m e s t í

Čakal som, že tu bude prievozník.
No nie je tu nič, iba rieka.
Nie je tu ani smrť, ktorá by
čakala na človeka.

Mám snáď do nej skočiť,
a plávať smrti naproti?
To až sem musel som prísť?
Nestačilo do baru oproti?

Nech po mňa príde v spánku,
nemusí mi vopred zavolať.
Aspoň sa suseda pod nami,
nebude na hluk sťažovať.

Na druhej strane je vraj už plno,
ako na Václavskom námestí.
Neprijímajú ďalšie duše,
viac sa ich tam už nezmestí.

n e p o v i e m

Sme majstri sveta v chodení,
okolo horúcej kaše.
Bojíme sa premeniť,
všetko z moje na naše.

A tak sa nikdy nedozvieš,
ako po tebe túžim.
Pretože sa presviedčam,
že si ťa nezaslúžim.

Že snívam o tebe každý deň,
a to nielen v noci.
Ani toto ti nepoviem,
pre ten hlúpy pocit.

Pre strach, že nebudeš šťastná,
všetko čo k tebe cítim umlčím.
Nepoviem aká si krásna,
a svoju dušu umučím.

Byť navždy sám ako palec,
to je mojím osudom.
Nie som žiadny alfa samec,
nemám ani vlastný dom.

Mám len dve prázdne ruky,
čo snáď ešte vedia objímať.
Budúcnosť bez záruky,
je všetko čo viem ti dať.

n e z n i č í m

S ťažkou nohou na plyne,
rútim sa do daždivého nikam.
Neriešim kam smerujem,
ani pred čím unikám.

Neriešim či ešte príde ráno,
a nevnímam ani túto noc.
Je mi jedno či povieš áno,
je toho už na mňa moc.

Nechcem nikoho počuť,
chcem nerozmýšľať nad ničím.
Pridám plyn a pôjdem ďalej,
kým všetky myšlienky nezničím.

n e p o č k á m

Celý život je len strata času,
všetky dni v ňom sú rovnaké.
Denne absolvujem tú istú trasu,
zakliaty v smutnej rozprávke.

Vytrhnutý zo sna, ako nejaký zombie,
kráčam v ústrety stereotypu.
Do sveta, kde na mňa číhajú hrozby,
až kým neotvorím dvere bytu.

Akonáhle vykonám,
očistu telesnej schránky,
zapínam počítač,
a otváram webové stránky.

Večer trávim hodiny,
čumením do Facebooku.
A čakám, že láska mi,
cez monitor podá ruku.

Zabíjam čas rôznymi spôsobmi,
všetko len aby som nebol sám.
Láska vraj potrebuje čas,
ale čo ak ja nepočkám?

n e v i d í m

Nemilujem život,
áno v tom sme iní.
Nebaví ma kráčať,
svetom plným špiny.

Nebaví ma s úsmevom,
nastavovať chrbát.
Dúfam len, že toto všetko,
nebude dlho trvať.

Niekoľko rokov samoty,
na duši niečo zanechá.
Už som dávno prestal hľadať,
ľudskosť vo vnútri človeka.

Tam, kde vidíš budúcnosť,
ja nevidím vôbec nič.
Nič viac ako ľudskú kosť,
ktorá bude v zemi hniť.

n e z m e n í

Na konci tohto tunela,
vidím iba čiernu tmu.
Doteraz to nechápem,
načo som sa trepal dnu.

Snažím sa byť pozitívny,
no niekedy to nejde.
Ostáva mi iba dúfať,
že zajtra ma to prejde.

Dovtedy však budem blúdiť,
touto čiernou krajinou.
Nenechám sa zo sna budiť
a nepôjdem za inou.

Beznádejne ostávam,
vo svojich snoch uväznený.
Bez nádeje, že sa sen,
na skutočnosť niekedy zmení.

n e s p l n í

Za maskou s úsmevom,
ukrývam bolesť duše.
Zatiaľ čo mi sypeš soľ,
do otvorených rán.

Nie som taký silný,
ako som si myslel,
tak listujem v knihe,
nepopísaných strán.

Dúfal som, že z nich aspoň pár,
pestrými kresbami zaplním.
No už teraz viem,
že navždy ostanú prázdne.

Do zoznamu snov si zapíšem,
ďalší, ktorý sa nesplní.
A knihu bez písmen,
ukryjem niekde na dne.

n e s p o z n á š

Nemôžem za to ja,
nemôžeš za to ty,
že mám vnútro plné,
bolestnej prázdnoty.

Tak to skrátka býva,
možno je to osud.
Možno za rohom sa skrýva,
tá, čo v ruke drží kosu.

Možno si musím len zvyknúť,
na život bez farebných dotykov.
Možno si môžem len vytknúť,
že som si na to ešte nezvykol.

Že jas a kontrast sa vytratí,
všetko pôsobí tlmene.
Keď deň sa po noci nevráti,
nespoznáš ma po mene.

n e v y h r á m e

Všetci sme len figúrkami,
na šachovnici života.
Nepoznáme všetky ťahy,
ktorými nás zamotá.

Osud má vo svojich rukách,
podľa teba každý z nás.
Nad smrťou však nevyhráme,
ona nosí čierny pás.

n e z v i e m

Ako krivé zrkadlá,
je moja sebareflexia.
Obrazy samého seba,
pokriví depresia.

Čo bolo jasné,
je teraz zrazu temné.
Dokonale jasný obraz,
už postupne bledne.

Všetky živé farby,
nahradila šedá.
Všetko čo sa dalo,
sa už zrazu nedá.

Čas stojí, alebo ide naopak.
Nevidím rozdiel medzi nocou a dňom.
Moja nádej je veľká ako mak.
Brodím sa denne tým istým bahnom.

Do temných zákutí mysle,
dostávam sa čoraz častejšie.
Najskôr len zveda vyšlem,
bude to takto istejšie.

Bojím sa, že jej aj tak neuniknem,
že ma tá mrcha zase dostane.
Keď cez škáru dverí nenakuknem,
nezviem čo sa stane, čo nestane.

n e m o ž n é

Moja dlaň je prázdna,
ani tvoju nikto nedrží.
Napriek tomu skúšame,
kto z nás to dlhšie vydrží.

Presviedčame sa navzájom,
že nám je takto vlastne dobre.
Smútok má v našej duši podnájom,
o našu priazeň stále žobre.

Vraj je to celkom nemožné,
ako spočítať hviezdy na oblohe.
Nemožné je ťa objímať,
dotýkať sa ti prstov na nohe.

Nemožné je pohladiť ti líce,
keď sa po ňom slza kotúľa.
Láske sme sa skryli do pivnice,
nájde nás, len keď sa zatúla.

n e s m i e m e

Rozumiem tomu,
že ti moje sľuby nestačia,
najmä keď som spoľahlivý,
ako predpoveď počasia.

Nerobím to zámerne,
chopím sa svojej úlohy,
keď mi život prestane,
klásť polená pod nohy.

Asi to zas budem ja,
kto sa bude musieť zmeniť.
Že sa tým niečo vyrieši,
už prestávam veriť.

Odsúdený k smrti láskou,
samotu volám po mene.
A moje srdce ťahá na dno,
že dotýkať sa nesmieme.

n e v r á t i m

Kamenné zábradlie a schody,
ktoré nikam nevedú.
Balkóny lemované,
kvetmi magnólie.

Tam som ťa naposledy videl,
s vlasmi farby medu.
Ruže natónované,
do melanchólie.

Ich vôňu ešte stále cítim
a vždy si na teba spomeniem.
Vždy, keď niekde vidím,
obrázok čiernych ruží.

Čas, ktorý som stratil,
už nikdy nedoženiem.
Vrátiť čas je jediné,
po čom teraz túžim.

n e z o b u d í m

Ďalší krok do prázdna,
ďalší pád do tmavých hlbín.
Upadol som do sna,
z ktorého sa nezobudím.

Cítim posledné zbytky svetla,
hladina nado mnou sa zatvára,
telo nehybne na dno klesá,
čoraz hlbšie sa ponára.

Nekladie žiadny odpor,
život sa z neho vytráca.
Aj keď v tom cítiť rozpor,
som rád, že už nekráča.

Unavené nohy i chrbát,
nesúci ťažobu dní,
hlboko na dne môže si ustlať
a odpočívať pokojný.

n e z m y s e l

Hľadal som zmysel života,
našiel som niečo iné.
Niečo viac ako je pravda,
ukrytá vo víne.

Tieň nemôže žiť bez svetla,
noc nemôže byť bez dňa.
Nieje dobro bez zla,
zvlášť dnes v dobe temna.

Lož má krásne dlhé nohy,
rozkvitá ako IT priemysel.
Zmysel života som nenašiel,
zato som našiel jeho nezmysel.

n e c h y t í m

Na zemi stovky črepín,
svetlo, ktoré viac nesvieti.
V tme cítim chladnú,
prítomnosť samoty.

Tak ako farboslepý,
nechytí farby do sietí,
ja nechytím lásku,
aj keď je na dotyk.

Tá medzi nami,
je vopred odsúdená,
na pomalú smrť,
v plameni túžby.

Možno to bude tým,
že je len vymyslená,
no aspoň nežiada,
žiadne protislužby.

n e p r e č í t a n ý

Som kniha plná čiernobielych strán.
Neprečítaná, niekde na polici.
Záhrada v Krajine zamknutých brán,
kam nesmú žiadni návštevníci.

Som dieťa vzdialenej galaxie,
temná hviezda padajúca sama do seba.
Čierna diera tejto generácie,
lúč tmy letiaci do neba.

Som zlodej snov a dotykov,
mág tvoriaci kúzla slovami.
Na život tu som si nezvykol.
Ostávam neprečítaný.